

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 165.

Tiende Session.

43de Møde.

Onsdagen den 1ste Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Schroll: I Regjeringsudkastets § 11, 2den Passus, er der udtalt et Princip, der i mine Tanker baade er retfærdigt og forstaaeligt, det lyder saaledes: „Ved Fastsættelse af Erstatning bliver at tage fornødent Hensyn til, om den Bedkommende ikke selv maatte have Gavn af et saadant Anlæg gjennem hans Jord, men naar han ikke samtidig vil affive denne, bliver Erstatningen ikke at nedsætte, fordi Anlægget kan medføre Fordeel for ham, om han engang i Tiden senere maatte bestemme sig dertil.“ Det forekommer mig imidlertid, at Bestemmelsen i Nr. 3 af Udvalgets § 12 aldeles undergræver dette Princip paa en utilbørlig Maade ved at paalægge en Bruger, der ved Forretningen erklærer, at han ikke vil affive sin Jord, at føre Tilsyn med og til en vis Grad at vedligeholde anden Mandes luffede Kørledninger, uagtet de mod hans Villie ere forte over den Grund, han eier. Det forekommer mig ubilligt at paalægge Nogen et saa ubehageligt Hverv for en tvivlsom Fordeels Skyld, som han i alt Fald ikke selv vil erkjende og derhos maaskee mangler den Erfaring, der er nødvendig for klart at overse Omfanget af den Byrde, der derved overføres paa ham. Det bør erindres, at Afsvøningen eller Drainingen her tillands er i sin Begyndelse, at den i mange Egne endnu er aldeles ukjendt. Det synes vel at være en Beroligelse, at Brugerne ere berettigede til at føre Tilsyn med det første Anlæg; men

dertil udfordres en Indsigt, hvoraf de Færreste ere i Besiddelse. Men under alle Omstændigheder kan jeg aldrig give mit Minde til, at det Princip føres videre i Lovgivningen, at Nogen skal tvinges til mod sin Villie at vedligeholde anden Mandes Eiendom, saa meget mindre som Contractsfriheden er stor og benyttes i den videste Udstrækning; men frivillig at overtage Vedligeholdelsen af anden Mandes Eiendom er høist forskjelligt fra at tvinges dertil ved Loven. Bestemmelsen er dernæst usfordrøden; thi Afledningen kan finde Sted i aabne Grøfter. Men, siger man, dette er i Strid med sunde landoekonomiske Grundsætninger, derved vil megen frugtbar Jord gaae tabt. Ganske vist; men hvor Eier og Bruger have sælles Interesse, hvor der finder et velvilligt Forhold Sted, der vil det ei heller finde Sted. Bestemmelsen i Nr. 3 vil efter min Overbeviisning give Anledning til hyppige Retstrætter, Eieren vil søge de opstaaede Mangler i et slet Tilsyn og en mangelfuld Vedligeholdelse, Brugerne i Nørens Bestaenhed, disses Neglægnings, Rivellementer o. s. v., medens Manglerne maaskee bør søges i en ubestemtlig Tvang fra Lovgivningens Side. Jeg har bestræbt mig for af Interesse for Sagen at bøde mine afvigende Anskuelser og Meninger efter Fleertallets, men i dette enkelte Punkt har det ikke været mig muligt; selv om jeg skulde staae ganske ene i denne Sag, skal det være mig en Beroligelse, at jeg aldrig har givet mit Minde til, at dette Tvangsprincip føres videre end til aabne Grøfter. Men den Analogi, den ærede Ordfører har hentet fra Forordningen 29de Juli 1846, træffer ikke, thi stadeligt Mandes Afledning har fra Arilds Tid været paabuden i det Offentliges Interesse;